

Az egység a küldetésünk – Barbai Nelli

június 2, 2024

Barbai Nelli, a Jézus Kistestvérei Szeretközösség tagja orvosnak készült, de nem vették fel az egyetemre. Egy kórházban ismerkedett meg későbbi rendtársával. Rajta keresztül ismerte meg a rendet.

„1958-ban születtem *Cellömölkön* egy négygyermekes családba. Gyermekkorom egy Veszprém megyei kis faluban, Külsővaton telt. Három fiútestvéremmel együtt vallásos nevelést kaptunk, sőt a nagypapám testvére, Csákány Dominika az Isteni Megváltó Leányai szerzetese volt, a faluban pedig premontrei nővérek éltek, Angéla, Cecília és Beáta, természetesen civilben.

Pápán érettségiztem a Petőfi Sándor Gimnáziumban, és orvosi pályára készültem. A sikertelen felvételi után nagy válságot éltem át, nem tudtam, merre tovább, mi lesz az életemmel? Ebben a sötét alagútban egy fény gyulladt meg, Isten szavának világossága: *Az Isten szeretet, és aki szeretetben marad, Istenben marad és Isten is őbenne (Jn 4,16)*. Ezt befogadva megtapasztalhattam Isten szeretetét, és erre a szeretetre rátettem az életemet.

Kerestem egy lelki vezetőt és egy közösséget, de ez nem volt könnyű az 1980-as évek elején. Közben munka mellett elkezdtem az ápolói tanulmányokat. Budapesten dolgoztam egy kardiológiai osztályon, mikor egy napon egy szimpatikus beteg érkezett. Hosszabb időt töltött a kórházban, és bizalommal teljes barátság alakult ki köztünk. Egy alkalommal Klári megosztotta, hogy ő szerzetes, és meghívott magukhoz Budapest 13. kerületébe. Látogatásom során találkoztam rendtársával és a kápolnájukban jelen levő Oltáriszentséggel. Kíváncsivá tett az az egyszerű, örömteli, családias, az emberek között megélt élet, melyet a kommunizmus alatt is lehetett élni.

Aztán turistaként Rómába mentem, ahol a központi Testvériségben sok mosolygós Kistestvérrel találkoztam, és a rendalapítónkkal, Magdeleine Kistestvérrel is.”

A Jézus Kistestvérei Női Szerzetes Közösséget Magdeleine Hutin (1898–1989) alapította Algériában 1939-ben, Charles de Foucauld (1858–1916) lelkiisége nyomán. Hivatásuk az emberek között megélt szemlélődő élet, szolidaritás és sorsközösség vállalása azokkal, akik a társadalom peremén élnek, sokszor távol a hivatalos Egyháztól.

„1980-ban kértem a felvételemet a Közösségbe, és fokozatosan megismertem a lelkiiséget. Természetesen a noviciátust is itthon, Budapesten végeztem, folytatva az ápolói munkát. A rendszerváltás évében, 1989-ben ismét az Úr szava vezetett el oda, hogy elhagyjam a kórházat, és egy önkiszolgáló étteremben vállaljak munkát: leszedő és mosogató voltam. Jézust utánozva ide vezetett az utam. Munkatársaim eleinte értetlenül álltak választásom miatt, de később megértették; nem azért vagyok köztük, hogy morális leckéket adjak, hanem hogy elfogadjam és szeressem őket a kölcsönös, tiszteletteljes barátság által. Az Egyház így kicsit közelebb került hozzánk.”

Szülei aggódom követék lépéseit, de mikor megtapasztalták, hogy a nehézségekben mellettük lehetett, lassan-lassan elfogadták hivatását. 1996-ban tett örök fogadalmat Budapesten, a Regnum Marianum templomban, melyen szülei is örömmel vettek részt.

„Felelőseim Párizsba küldtek, ahol egy nemzetközi testvériségben, a prostitúció áldozatai között végeztük küldetésünket a barátság és a befogadás által. Hazatérve a Szent László Kórházban vállaltam munkát, melyet küldetéskeppen éltem meg a HIV-vel élők és az AIDS betegek között. Elmondhatom, hogy a velük töltött húsz év alatt igazi kapcsolatok alakultak, és a szakmai munka, a tiszteletteljes barátság által oldódtak a stigmák; sokat kaptam tőlük.

Máig emlékszem arra a helyzetre, mikor egy asszony a férje halálos ágyán szembesült azzal a ténnyel, hogy ő is megfertőződött. A kezdeti sokk után hamarosan újra be tudott menni hozzá, elkezdett a megbocsátás útján járni. Az értük végzett közbenjáró imádságom ma is folytatódik.

Mivel nemzetközi Testvériségben élünk, szoros kapcsolatban vagyunk a környező országok kistestvéreivel is. Az egymás között megélt közösségi élet és egység a lelkiiségünk fontos küldetése. Nagy örömünkre szolgál, hogy a Váci Egyházmegyében, Vasadon levő kápolna Szent Charles de Foucauld nevét viseli, ahol az ő ereklyéjét is őrzik.

Az aktív munka időszaka után több idő jut az imádságra, mások meghallgatására. Bekapcsolódtam a szerzetesnővérek által alapított *Solwodi Hungary Egyesület* tevékenységébe is. Itt az emberkereskedelem áldozatainak megsegítésén dolgozunk az érzékenyítés, a megelőzés területén és konkrétan a „terepen” is. Számomra ez utóbbi ad örömet és táplálja imaéletemet. Sok a feladat, és kevesen vagyunk.”

Kérdésekre, hogy a hivatással kapcsolatban mit üzen a fiataloknak, a szerzetesnő ezt válaszolta: „Azt tapasztalom, hogy Isten akaratának keresése címén sokszor a saját akaratunkat szeretnénk megvalósítani, és ehhez kérjük Isten *aláírását*. Hagyom-e, hogy az Őáltala akart *B terv* megvalósulhasson életemben? Aláírom-e a fehér lapot, hogy Isten tegyen velem azt, amit akar, legyen szó házasságról, papi vagy szerzetesi hivatásról, vagy egy bármely élethelyzetben meghozott döntésről?”

Talán a legkedvesebb idézetemet szeretném megosztani Szent Charles de Foucauld-tól, akit 2022. május 15-én avatott szentté Rómában Ferenc pápa: *Nem abban a mértékben teszünk jót, hogy mit mondunk és mit teszünk, hanem abban a mértékben, akik vagyunk, a cselekedeteinket kísérő kegyelem mértékében, abban a mértékben, ahogy Jézus él bennünk.*”

Rózsásné Kubányi Andrea